

Open of dichte kastbodems?

In navolging van een Duitse proef heeft een groep Engelse imkers een vergelijking gemaakt tussen de overwintering van volken met een dichte bodem en volken met een open (=gaas) bodem. Bij de kasten met de gaasbodem werd de dekplank wel extra geïsoleerd. De kasten met dichte vloer hadden een ventilatie-opening in de dekplank.

Gedurende de winter van '93/'94 werden 38 volken op dichte bodem met 39 volken op een gaasbodem vergeleken. Het was een vrij zachte winter maar erg nat. Van de volken op gaasbodems overleefde 3% de winter niet, tegenover 16% op dichte bodems. Gevallen van schimmel en meeldauw kwamen niet bij de gaasbodems voor maar wel bij drie van de dichte bodems. Dichte bodems hadden in het voorjaar drie gevallen van kalkbroed, de gaasbodems vijf. Tussen de volken was echter in het voorjaar geen verschil in sterkte of gezondheid te zien. De honinggoogsten in de vorige zomer ontlepen elkaar niet veel:

honinggoogst	dichte bodem	gaasbodem
heel goed	3	16
goed	11	4
normaal	10	3
gaat wel	8	15
slecht	2	--

Afgelopen warme zomer werd het verschil zeer duidelijk, de volken in de kasten met dichte bodems vormden een baard tegen de voorkant van de kast terwijl die in kasten met gaasbodems binnen bleven.

Bee Craft 1995(4)

Sneeuw

Andere landen, ander klimaat, andere moeilijkheden. Een imker in Noord-Dakota, in het noorden van de Verenigde Staten zag zijn kasten onder zo'n drie meter sneeuw verdwijnen. De sneeuw smolt langzaam rond de kast en aan het einde van de winter stonden zijn kasten in een soort schoorsteen van 1,5 tot 2 meter diep. 95-98 % van de volken overleefde deze overwintering en tijdens de eerste vluchten vlogen ze mooi door het gat in de sneeuw naar boven! Hij is nu niet meer van plan de sneeuw voor de ingang van de bijenkasten weg te vegen.

American Bee Journal 1995(2)

Bijengif

Pat Wagner, een mevrouw in Amerika, heeft de ziekte Multiple sclerose (MS). Ze heeft ontdekt dat bijensteken helpen de ziekte onder controle te houden en meer spierkracht en beweeglijkheid te krijgen. Ze heeft zichzelf daarmee geholpen en daarna vele anderen. Men noemt haar dan ook 'de bijendame'. Ze heeft nu zelfs in eigen beheer een boekje uitgegeven over haar therapie.

De MS-vereniging in Amerika gaat nu klinische proeven opzetten om te kijken of haar beweringen juist zijn. Het is niet niks als tussen de 5.000 en 10.000 patiënten zich door bijen laten steken om te kijken of bijengif bij hen ook helpt. Nu worden er goed opgezette proeven gedaan om het bijengif te testen. Hopelijk wordt aangetoond dat bijengif inderdaad verlichting geeft aan patiënten met deze ziekte en wat de beste manier is om het toe te passen.

American Bee Journal 1995(3 & 4)

Bijen-lokkers

Om bijen te lokken zijn er, althans in Amerika, stoffen te koop die je over planten kunt spuiten zodat ze aantrekkelijker worden voor bijen. Ze worden wel gebruikt voor gewassen waar de bijen niet gauw op vliegen. Maar helpen ze ook om deze gewassen beter te bestuiven?

Twee van dergelijke stoffen werden uitgetest. De ene was een voedingsstimulant voor bijen die werd uitgetest op watermeloenen en de ander was een werkster-lokstof, die getest werd op watermeloen en komkommer. Geen van beide stoffen had tot gevolg dat er meer bijen op de planten vlogen dan op onbehandelde planten. Ook in opbrengst was er geen verschil tussen de behandelde en de onbehandelde percelen. Dit gold voor beide lokstoffen. Aangeraden wordt dan ook om in plaats van een bespuiting met lokstof, een extra bijenvolk bij de watermeloenen te zetten.

American Bee Journal 1995(4)